

„Ne.“

„Já taky ne... Počkej, ještě se kouknu na skříň.
Něco jsem tam zahlédl...“ rozhlíží se. „Dej sem
židli...“

Poslušně vstanu a přenechám mu tatínkovu
pracovní židli.

„Proč ti dospělí před námi pořád všechno schovávají
nahoru?“ hudruje Matěj a přitom leze na židli.

Stojím pod ním a ani nedutám.

„Smůla, tady taky nic není.“

„Hm...“

Já ten pohár nikdy nenajdu. Chce se mi brečet.

„Dojdu si pro něco do pracovny a hned jsem u vás.“

**Tatínek! Slyším jeho kroky. Už je
blízko. Za pár vteřin otevře dveře...
a načapá nás tu. Nemůžu se pohnout
z místa. Ve tváři jsem bílá jako stěna.
Klika se sune dolů.**

